

Forfatter: Jacobsen, Jørgen-Frantz

Titel: Udrag fra Barbara

Citation: Jacobsen, Jørgen-Frantz: "Barbara", i Jacobsen, Jørgen-Frantz: *Barbara*, Gyldendal, 1939, s. 60. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-jacobjf_01-shoot-idm140365628018928/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Barbara

Den usynlige Glorie omkring Barbaras Hoved begyndte at gløde. Thi hende var det, de fleste i dette Øjeblik rettede deres Tanker imod, i Misundelse, i Begær, i Fordømmelse. Gabriel attraaede hende med Smerte, selv Sorenskriveren paa Pulpituret sad og betragtede hende. Men selv sad hun saa tankeløs som Fuglen paa et Gærde, intetanende om at Helvede luede omkring hende. Den nye Vaagværet Hr. Poul Aggersøe, elskede hende med Rædsel.

... Din Skaal synes Honning, men Drikken er led
Forfængelighed,
Forfængelighed.

Åringard var saa lille og saa gammel i sit sorte Tøj. Hun nikkede bekræftende. Hun savnede i denne Salme kun et Vers om Brændeviinen. For den var Fandens Urt og havde draget mange i Forderv. Men hendes Søster Ellen Katrine stirrede lystigt hen for sig i sine Erindringers Vælde: — Verden!

Sau far du, far vel,
du skalt nu ej længer bedrage min Sjæl.
Bedrægelig Verden, jeg takker dig af,
og synder dig ned i Forfæmmelens Grav.
Jeg længes at bøde min Sønns og Neds
i Abrahams Skød,
i Abrahams Skød.

Og alle rystede Jorderigs Aag af sig og sang ud om Himlens Salighed. De havde gjort op med deres Hjerter. Mens Menigheden rejste sig og Klokkerne begyndte at larme i Taarnets Træværk, hang Salmens Jammerklang endnu i alles Øren.

Forfængelighed, Forfængelighed!

Hr. Poul gik langsomt ned ad Gulvet. Han mindedes den Søndag, da han i Frue Kirke i København mente at have sagt Farvel til Verden. Men Verden var fulgt med ham. Her var ingen Piller og Arkader, intet Orgel og ingen Hvælvs, kun et nedrigt Kirkerum af Træ. Og dog var Verden lige stærk og lige svær at sige Farvel til.

Hr. Wenzel kom og tog ham ved Armen, rød og blussende og ligesom ikke helt sig selv. Han kom som med en Fuldmagt fra meget høje Steder, ydmyg og dog rystende af Triumf.

— Nu, Johan Hendrik, spurgte han ude i Forkirken: hvad syntes du om *den* Prædiken?

— Tjah, sagde Sorenskriveren og gav sig god Tid til at søtte

sin Hat paa Hovedet: Enden var jo ikke Begyndelsen lig! *Ellers* lignede den dig selv godt nok i begge Ender.

Men Samuel Lagmand, der nu havde tømt Dagens første Flaske, hilste venligt og klarøjet paa de gamle Fæstre Armgård og Ellen Katrine.

Det sneede lidt. Udenfor lød Klokketlangen friere, den flagrede mellem de hvide Fnug. Alle følte en sær Opløftelse. De havde set sig selv og hverandre i Verdens forlokkende Spejl og var betagne og rystede over alt paa denne Jord. Men Gudskelov! Verden havde ingen Magt over dem, de havde revet sig løs. Lettede og befriede ilede de hjem. De vidste ikke, at det var Forventningen om Middagsmæden, der gav dem Vinger.

Men inde i den tomme Kirke hang stadig Ostindiefareren „Norske Løve“ i sin Snor, med Kanoner, Vimpler og Flag, og svajede langsomt alle Kompassets Streger rundt, snart i den ene, snart i den anden Retning.